

Một chuyến phiêu lưu

Sau một tuần làm việc mệt nhọc, sáng thứ bảy tôi ngồi chờ máy bay để đi Montreal, Canada đây. Mặc dù đầu óc rất là mệt mỏi nhưng đêm qua tôi không tài nào chợp mắt được. Tôi nghĩ đến lúc gặp lại thầy cô và bạn bè là tôi lại thấy nôn nao thế nào ấy, cứ như tâm trạng của một đứa bé trước ngày tựu trường. Cái nỗi hân hoan khó tả được qua giấy bút, cũng giống như tâm trạng của tôi lúc lái xe ra phi trường đón cô bạn hiền Bùi thị Hòa hôm trước, cô bạn thân đã 29 năm không gặp. Nhớ đến lúc gặp lại Hòa, tôi vẫn còn thấy dư hương của hạnh phúc lẫn quần đùi đây. Tôi nhìn cô bạn cười toe toét đến mang tai, nhưng nước mắt cứ "nhẹ nhàng" tuôn ra. Đúng là mít ướt! Tình bạn chân chính là đây đó các bạn ơi! 29 năm không gặp nhưng tình thương dành cho nhau vẫn tràn đầy....

Sau khi máy bay đáp xuống phi trường Trudeau của Montreal, Canada, tôi cứ bình thản đứng xếp hàng chờ đến phiên mình trình passport. Sau lần đi sang Pháp hồi tháng 5/2008, tôi không còn thấy ngỡ ngàng trước những thủ tục hành chính ở phi trường ngoại quốc nữa. Sau khi passport của tôi được đóng mộc, tôi đi theo bảng chỉ dẫn để đến chỗ lấy hành lý. Mặc dù tôi chỉ đi chơi có 4 ngày thôi nhưng tôi cũng "cố gắng" đem theo những vật dụng cần thiết cho mình. Tôi vốn sợ lạnh vì sống ở Texas khá lâu và đã quen với khí hậu nắng ấm. Khi nghĩ đến Canada lạnh lẽo, tôi đã đem theo ít nhất là 4 cái áo lạnh và một mớ sweaters cùng vớ. Tuy nhiên cái suitcase của tôi cũng còn nhỏ bé so với những du khách khác. Sau khi lấy hành lý, tôi lại phải xếp hàng để đi ngang qua custom một lần nữa. Chắc tại hôm nay thứ bảy cho nên phi trường đông nghịt cả người. Cuối cùng rồi tôi cũng đi ngang qua cửa ải đó êm xuôi. Tay kéo cái suitcase, mắt đảo chung quanh để tìm ông bạn hiền Đắc Hùng đã hứa đón tôi... À... anh chàng đây rồi. Thế là chúng tôi hai người bạn tay bắt mặt mừng thăm hỏi nhau nhặng cả lên. Sau đó Đắc Hùng đưa tôi về khách sạn để check in.

Anh bạn Đắc Hùng của tôi mặc dù sống ở Pháp nhưng anh chàng có gia đình ở Montreal và Toronto nên Đắc Hùng thường đi sang Canada để thăm viếng anh em. Tôi biết là Đắc Hùng sẽ đi thăm gia đình trong dịp này cho nên tôi mới có dự định đến Canada để đi thăm viếng thầy cô và các bạn bè thân ở đây. Tôi đã dặn Đắc Hùng liên lạc với người bạn gái của tôi trước để mà hẹn nhau đi chơi và thăm thầy cô. Khi tôi hỏi ra thì Đắc Hùng bảo là chưa liên lạc được. Tôi bèn bốc điện thoại lên gọi cho cô bạn Khánh Trang. Một trong những chủ đích của tôi đến Montreal là để gặp Khánh Trang và mời bạn đi thăm thầy cô chung. May mắn sao, khi tôi gọi, Khánh Trang trả lời đầu giây bên kia. Hai đứa cùng mừng rỡ. Tôi nói liền ý định của mình tính đi thăm thầy Nhã ở Sherbrooke chiều hôm nay.

- Phi Oanh ơi, Khánh Trang đang trong lớp học Pháp Văn, đến 4g chiều mới được ra.
- Vậy thì PO sẽ đến đón Khánh Trang sau 4g nhé.

Không hiểu Khánh Trang đã suy nghĩ như thế nào mà nói với tôi:

- Thôi để Khánh Trang lên xin phép cô giáo về sớm hôm nay, đi chơi với PO.

Khánh Trang liền cho tôi địa chỉ nơi Khánh Trang đang học để tôi cho vào cái GPS của Đắc Hùng mang theo. Sau khi tôi rửa mặt mày cho tươi tỉnh thêm một tí, Đắc Hùng lái xe đưa tôi đến đón Khánh Trang và chúng tôi trực chỉ hướng Sherbrooke đi thăm thầy Trần Văn Nhã (dạy Địa Lý). Lúc đầu tôi cũng muốn dành cho thầy Nhã và cô Tuyết một sự ngạc nhiên khi thấy chúng tôi đến gõ cửa, nhưng nghĩ lại thì lại sợ thầy cô đi chơi không có ở nhà thì lỡ bộ hết. Tôi liền bắt phone gọi cho Thầy và cô Tuyết, vợ thầy Nhã trả lời.

- Chào cô Tuyết, em là Phi Oanh đây cô ơi.
 - Phi Oanh hả, em đang ở đâu đó? Thầy Nhã đi ra ngoài rồi một lát nữa mới về.
 - Cô Tuyết ơi, PO đang ở Montreal nè, vừa xuống máy bay. Tụi em sẽ lái xe xuống thăm thầy cô chiều nay đây. Từ Montreal xuống Sherbrooke bao xa vậy cô?
 - Khoảng 1 tiếng 45 phút đến 2 tiếng đó PO. Mấy em xuống thì ở lại ăn cơm tối với thầy cô nhé.
 - Tại vậy mà PO không muốn báo trước cho thầy cô, chỉ ngại cô sẽ phải lo cơm nước cho tụi em.
- Nhưng PO sợ là thầy cô đi chơi cho nên PO gọi trước.
- Ủ, để thầy Nhã về, cô sẽ nói lại.
 - Chào cô.

Như lời cô Tuyết nói, từ Montreal đến Sherbrooke cũng mất khoảng 2 giờ đồng hồ lái xe. Trên xe, Đắc Hùng với Khánh Trang nói chuyện rất là "ăn ro" với nhau. Hai bạn nhắc đến những hàng quán đã ăn qua, và có món gì đặc biệt ở đó. Từ khi rời VN, tôi vẫn chưa có dịp trở về thăm lại quê hương, cho nên những hàng quán mà hai bạn nhắc nhở với nhau, tôi không có một khái niệm nào hết. Mặc dù không

biết, nhưng khi nghe hai người bạn có "tâm hồn ăn uống" nói chuyện với nhau tôi cũng thấy nhớ những món ăn ở quê nhà. Chúng tôi đến Sherbrooke thì trời cũng đã nhá nhem tối rồi, và cái GPS đã đưa chúng tôi đến ngay trước cửa nhà thầy. Chúng tôi vừa bước xuống xe đã nghe tiếng chào đón của thầy Nhã bên hông nhà.

- Vào đây các em....

Chúng tôi xếp hàng một chào thầy và bước vào nhà.

- Thầy lại tưởng là PO không xin nghỉ phép được cho nên thầy ngạc nhiên khi nghe cô Tuyết nói là mấy em đến thăm.

Tôi nhìn thầy cười "ruồi",

- Dạ, tin giờ chót đó thầy. Cuối cùng ông boss cho nghỉ 2 ngày là PO xách túi "đi bụi" ngay.

Tôi vẫn chưa quen với cái lạnh "thấu xương" của Canada (mới có mấy tiếng thì làm sao quen được) cho nên tôi chạy ngay vào nhà tìm hơi ấm trước nhất. Cô Tuyết đón chúng tôi bên trong với nụ cười niềm nở. Thầy cô giúp chúng tôi cởi áo khoác bên ngoài ra. Sau khi hỏi thăm chuyến đi của chúng tôi, cô Tuyết xuống nhà để chuẩn bị nốt buổi cơm chiều. Trên phòng khách chúng tôi tiếp tục hàn huyên với thầy Nhã. Riêng tôi thì vẫn không quên nhiệm vụ "webmaster" của mình, tôi liền lấy máy chụp hình ra "nháy nhó" vài pô làm kỷ niệm của buổi họp mặt nho nhỏ này. Vừa chụp hình xong thì cô Tuyết đã mời xuống nhà dùng cơm. Chỉ trong vòng 2 tiếng đồng hồ, cô Tuyết đã chuẩn bị một buổi cơm chiều thịnh soạn với soup măng cua, chả giò và chả cá Lã Vọng (không biết PO có nhớ đúng tên không nhỉ?). Tôi mới vừa bước xuống nhà dưới, đã nghe có tiếng hỏi:

- Chị nào là Phi Oanh vậy?

Vừa nghe có người hỏi đến tên mình, tôi vội vàng đưa tay lên,

- Dạ, PO đây...

Tôi đưa mắt nhìn về phía người vừa hỏi tôi thì bất gặp một nụ cười thân thiện. Thầy Nhã liền giới thiệu,

- Đây là cô em út của thầy tên Khánh, đây là cô cháu họ tên Thuật, và đây là chị họ của thầy, chị Anh.

Còn đây là cô Tuyết, vợ thầy...

Chúng tôi gật đầu chào những người trong gia đình thầy Nhã. Tôi lại xin phép được chụp hình thầy Nhã và gia đình trước khi ngồi xuống, và tôi cũng nhờ cô Thuật chụp hình của chúng tôi với thầy Nhã (cho trang web TQT đấy mà). Sau đó chúng tôi ngồi xuống dùng cơm với gia đình thầy. Anh bạn Đắc Hùng của tôi rất là hoạt bát và anh đã giúp cho buổi cơm thêm phần vui vẻ rộn rã tiếng cười. Đắc Hùng kể những mẩu chuyện vui và những kinh nghiệm anh đã từng vượt qua, từ những ngày ở tù khi vượt biên thất bại đến 43 ngày lênh đênh trên biển... Tôi và Khánh Trang chỉ có ngồi nghe kể chuyện và cười góp mà thôi. Buổi cơm kết thúc trong một bầu không khí đầm ấm và cởi mở. Tôi xin phép được gọi điện thoại báo cáo cho cô Thu Hà biết là tôi đã đến nơi bình yên (không khéo cô lo). Cô Thu Hà nói chuyện với mọi người ở bàn ăn. Cô rất vui mừng khi thấy mọi người họp mặt với nhau.

Sau khi nói chuyện với cô Thu Hà xong, thầy Nhã hỏi chúng tôi có muốn đi thăm cô Chiêu Uyên không. Nhìn đồng hồ tôi thấy đã gần 9g tối cho nên tôi hơi ngần ngại nhưng thầy Nhã nói không sao đâu, thầy sẽ gọi điện thoại hỏi ý cô Uyên trước. Sau khi thầy nói chuyện với cô Uyên xong, thầy bảo:

- Cô Uyên rất mừng và nói là sẽ đợi chúng ta đến...

Thế là mọi người lại lục tục dọn dẹp và sửa soạn cho chuyến hành trình đi về Montreal. Thầy Nhã đi với chúng tôi về Montreal để ghé thăm cô Chiêu Uyên và sau đó thầy sẽ ngủ lại nhà cô con gái và trở về Sherbrooke chiều hôm sau. Cô Tuyết lại gói ghém thêm đồ ăn mang theo dọc đường cho mấy đứa học trò, nào xôi nắm và nho. Sau những câu chào và hứa hẹn sẽ gặp lại sau, chúng tôi rời nhà thầy. Trên đường đi, thầy Nhã đã đưa chúng tôi đến tiệm donut của thầy để lấy bánh và nước trà nóng. Đó là một tiệm Dunkin' Donuts rất là khang trang. Thầy đưa chúng tôi vào nhà bếp của tiệm và chỉ cho chúng tôi thấy những chiếc bánh do chính tay thầy làm ra. Sau đó, thầy làm cho mỗi người một ly trà nóng uống dọc đường.... và chúng tôi thực sự rời khỏi Sherbrooke, thành phố êm đềm của thầy Trần Văn Nhã....

Phần 2

Trên đường từ Sherbrooke về lại Montreal, có lẽ sự mệt mỏi vì thiếu ngủ đã bắt kịp theo tôi, hai mắt tôi cứ muốn nhắm nghiền lại. Tôi và Khánh Trang ngồi băng sau, còn thầy Nhã ngồi ở băng trước để chỉ đường cho Đắc Hùng. Nhìn sang phía Khánh Trang, tôi thấy Khánh Trang cũng bắt đầu "sụi sụi" vì lạnh. Tôi hỏi thăm bạn mình thì biết được Khánh Trang vừa mới bình dậy.

- Cũng may là PO sang đây tuần này, chứ mà PO sang tuần trước là Trang nói không ra tiếng đó.

Tôi nhìn Khánh Trang mà thấy thương bạn mình vô hạn. Sang xứ người một thân một mình để tạo dựng tương lai và bước đầu đã gặp ít nhiều trở ngại. Tuy nhiên, tôi tin tưởng là bạn tôi sẽ thành công trong tương lai và đạt được mục đích của mình đặt ra.

Ở phía trên, tiếng thầy Nhã và Đắc Hùng nói chuyện vẫn đều đặn. Hai thầy trò trao đổi những kinh nghiệm sống và những gì đã học hỏi được trong quá khứ. Thầy Nhã có những quan niệm về cuộc sống rất hay đã khiến cho chúng tôi nể phục và sẽ cố gắng noi theo. (Nếu các bạn muốn biết về quan niệm của thầy Nhã, xin liên lạc số....., đũa thôi.) Nếu tính trên phương diện tuổi tác thì thầy Nhã lớn hơn chúng tôi không bao nhiêu hết, nhưng vì đã từng gọi là thầy thì không thể nào đổi lại gọi thầy là anh được. Những lời khuyên của thầy thật ra giống như lời khuyên của một người anh lớn đối với lớp đàn em đi sau.

Khi về gần đến Montreal, thầy Nhã quay lại nói tôi bỏ địa chỉ của cô Chiêu Uyên vào GPS để nó dẫn đường đến nhà cô. Tôi lật đặt ngồi dậy để làm bốn phận co-pilot của mình. Sau khi bỏ địa chỉ của cô Chiêu Uyên vào GPS, cái máy phải chuẩn bị lời chỉ đường mất mấy phút (chắc tại máy cũng bị lạnh giống tôi). Với sự chỉ dẫn của GPS, tôi giúp cho Đắc Hùng đi đến nhà cô cũng dễ dàng lắm. Thầy Nhã cũng biết đường nhưng vì trời tối cho nên cũng khó đọc được tên đường, nhưng thầy cũng nhận diện được những con đường chính.

- Đúng rồi, khu nhà cô Uyên đây rồi, đi tới một chút nữa em..... Đây, khu này này... Quẹo vào cái parking này...

Sau khi quẹo vào parking bên hông khu condo của cô Chiêu Uyên, Đắc Hùng đậu vào chỗ đậu có số nhà của cô.

- Mình đậu vô chỗ đậu xe của cô, chắc cô không nỡ đuổi mình đi đâu phải không thầy.

Thầy Nhã cười xuề xòa khi nghe Đắc Hùng nói thế. Tôi cũng không biết là Đắc Hùng kiếm "energy" ở đâu mà đến giờ này vẫn còn đùa giỡn được như thế. Tôi là "hết bin" rồi. Khi mở cửa xe đi xuống, tôi cầm vội hộp bánh muffins của thầy Nhã mang theo làm quà cho cô Chiêu Uyên. Tôi đưa thầy hộp bánh và vừa đi sau lưng thầy vừa than

- Lạnh quá, lạnh quá...

Hai hàm răng của tôi cứ đánh lập cập vào nhau. Đắc Hùng thấy thương hại cho nên đi đằng trước che gió dùm. Khánh Trang cũng bị lạnh nhưng không có "la làng" giống tôi. Đúng là dân Texas đi đâu cũng kêu lạnh.

Chúng tôi đến trước cửa nhà cô Chiêu Uyên chưa kịp bấm chuông đã nghe tiếng cô hỏi:

- Nhã đó phải không?

- Dạ, Nhã đây chị Uyên.

Cô mở cửa cho chúng tôi vào. Thoạt đầu nhìn cô Chiêu Uyên, tôi thấy cô không thay đổi tí nào hết, giống như hình ảnh của tôi có về cô. Tôi vọt miệng nói:

- Cô Chiêu Uyên không thay đổi gì hết.

Cô mời tất cả chúng tôi lên lầu, vào phòng khách. Thầy Nhã đưa cho cô Chiêu Uyên hộp bánh muffins:

- Nhã đem lên cho chị Uyên bánh muffins

- Cám ơn Nhã nhé.

Riêng chúng tôi, mọi người thay phiên nhau tự giới thiệu với cô:

- Em là Phi Oanh đây cô, em học sinh vật với cô năm lớp 10.

- Em là Khánh Trang, em học 10B7.

- Em là Đắc Hùng, và em là bạn của Song Huy và Kiều Diễm.

Kiều Diễm là em gái của cô Chiêu Uyên, còn Nguyễn Đình Song Huy là bạn học cùng lớp với Đắc Hùng và cũng là em rể của cô Chiêu Uyên. Cô Chiêu Uyên nhìn DH hỏi lại:

- Vậy Đắc Hùng biết Song Huy và Kiều Diễm hả?

- Dạ, Song Huy là bạn thân của em, lần nào về VN chơi em cũng đến thăm Song Huy với Kiều Diễm hết.

- Vậy à, ngồi.. ngồi chơi các em. Nhã, ngồi đi em.

Khi mọi người đã ngồi xuống, thầy Nhã đưa mắt nhìn chung quanh và nói với chúng tôi:

- Cô Uyên của các em nhiều tài lắm, những tấm tranh này là do cô Uyên vẽ đó. Các em thấy ký tên Chiêu Uyên không?

Lúc đó tôi mới để ý đến những bức tranh trên tường được ký tên bởi cô giáo của mình. Tôi nhìn chung quanh căn phòng khách vén khéo được trưng bày rất mỹ thuật. Dưới ánh đèn vàng buổi tối, tôi tưởng

những bức tranh được vẽ bằng bút chì nhưng thật ra đấy là những bức tranh màu. Tôi mời thầy Nhã và cô Chiêu Uyên ngồi xuống ghế, Khánh Trang và Khánh Trang ngồi hai bên để chụp vài tấm hình lưu niệm cho trang web TQT. Có biết bao học sinh đang mong đợi được nhìn lại thầy cô cũ sau mấy mươi năm xa cách. Các bạn có công nhận tôi là một webmaster có tinh thần trách nhiệm cao không? hi hi hi. (Cho phép 'Mèo khen mèo dài đuôi' một tí nhé).

Sau khi tôi kiểm soát lại những tấm hình mới chụp đúng theo ý mình tôi mới chịu ngưng. Cô Chiêu Uyên kêu chúng tôi nói về gia cảnh của mỗi người cho cô nghe để cho cô được biết thêm về chúng tôi. Thế là 3 đứa học trò lần lượt kể "chuyện đời tôi" cho thầy cô nghe. Tôi và Khánh Trang thì vẫn tắt thôi nhưng Đắc Hùng thì hoạt bát hơn và có nhiều chuyện để kể. Tôi nhìn Đắc Hùng với đôi mắt "biết ơn" vì nhờ anh ta câu chuyện lúc nào cũng rôm rả, nhưng anh ta không thấy.. Sau đó, chúng tôi ôn lại những kỷ niệm của thời còn đi học đi dạy dưới mái trường TQT. Cô Chiêu Uyên kể lại những khó khăn của cô khi chương trình dạy học bị thay đổi (đồ án dạy sinh vật có pha thêm phần chính trị) với lý thuyết Darwin, vượn biến thành người, v.v. Chúng tôi thì nhắc lại hồi xưa cô Chiêu Uyên đẹp quá, học sinh đứa nào cũng bị cô "hớp hồn" hết, cả nam sinh lẫn nữ sinh. Tôi thì cứ lặp đi lặp lại:

- Cô không thay đổi tí nào hết.
- Tại trời tôi, em ạ. Chứ lúc này cô cũng già rồi, gần 60 rồi các em ơi... Em chụp hình, về nhà nhìn hình lúc đó mới thấy cô thay đổi nhiều.

Buổi nói chuyện cứ thế mà tiếp tục. Cô Chiêu Uyên đem album ra cho chúng tôi xem hình đám cưới của Song Huy và Kiều Diễm (tại vì Đắc Hùng biết hai bạn này). Cô cũng nói sơ qua đời sống sinh hoạt của cô. Sau đó, đề tài đi từ những kỷ niệm xa xưa, những tên của thầy cô cũ được nhắc đến, sang đến vấn đề các ông thích đi về VN "ăn vụng" (tôi cũng không nhớ tại sao lại đổi sang đề tài này nữa). Mỗi người một ý kiến nhưng cô Chiêu Uyên lại tán thành sự nhận xét của Đắc Hùng là chính xác và trung thực. Tôi và Khánh Trang chỉ theo dõi câu chuyện và gật gù mà thôi. Tôi không phải là đàn ông thì làm sao tôi hiểu được đàn ông nghĩ gì trong những trường hợp đó. Trong khi đó thì thầy Nhã lại lên tiếng:

- Hồi xưa đến giờ thì em không nghĩ đến mấy chuyện đó, không biết về già có thay đổi thế nào thì chưa biết được.
 - Nhã là người đàng hoàng từ xưa đến giờ, chị biết tính Nhã lắm...
- Tôi không biết nói gì, chỉ biết vỗ vai ông thầy của mình
- PO tin tưởng thầy mà...Cô Tuyết rất là may mắn đấy.

Cứ thế mà chúng tôi nói chuyện với thầy cô đến gần 2 tiếng đồng hồ. Chúng tôi đến nhà cô lúc 11g30 đêm, bây giờ là 1g30 sáng rồi. Chúng tôi đành phải kết thúc buổi thăm viếng để cho cô Chiêu Uyên còn đi nghỉ nữa. Sau khi cô CU biết là Khánh Trang ở Montreal, cô dặn Khánh Trang khi nào rảnh thì sang chơi với cô cho đỡ buồn. Cô lại nói chúng tôi viết địa chỉ, điện thoại và email xuống cho cô. Tôi chào cô ra về, trong lòng mang theo một niềm vui nho nhỏ vì tôi đã tìm lại được thêm một cựu giáo viên. Tâm nguyện "nổi vòng tay lớn, tìm lại thầy cô" của tôi ngày một phát huy mạnh mẽ....

Rời nhà cô Chiêu Uyên, Đắc Hùng đưa thầy Nhã về nhà cô con gái của thầy ở Montreal. Đến nơi, trước khi từ giã thầy đã cảm ơn chúng tôi đã đến thăm thầy và gia đình thầy:

- Khánh Trang rảnh thì đi xuống Sherbrooke thăm thầy với cô Tuyết nha. Em đi xe điện xuống, gọi thầy, thầy sẽ ra đón em. Đắc Hùng với PO ngày mai đi Toronto bình an nhe. Các em gặp cô Tùng thì cho thầy gửi lời thăm cô nha.

Lời dặn dò ân cần của thầy Nhã đã làm chúng tôi ấm lòng trong đêm Canada lạnh lẽo.

- Tháng 12, PO sẽ đến thăm thầy ở Frisco. PO sẽ cố gắng sắp xếp với Quốc Huân và Mai Chi cùng đến thăm thầy cô.
- Ok, thầy sẽ gặp lại PO ở Mỹ. Chào các em...
- Chào thầy. Chúc thầy ngủ ngon.

Từ giã thầy xong, tôi lại cắm cúi bỏ địa chỉ của Khánh Trang vào GPS để tìm đường đưa cô bạn về nhà. Khi về đến nơi, tôi vội vã chia với Khánh Trang những cái muffins thầy Nhã đã cho chúng tôi, và đồ ăn cô Tuyết đã gói ghém khi chúng tôi rời Sherbrooke. Đắc Hùng đợi cho Khánh Trang mở cửa nhà, bước vào trong rồi mới rờ máy đi vì Đắc Hùng rất là cẩn thận trong vấn đề an ninh của bạn bè.

Khi Đắc Hùng bỏ tôi trước cửa khách sạn, tôi mỉm cười cảm ơn ông bạn đã giúp cho tôi được gặp lại thầy cô hôm nay.

- Mai gặp. Chúc Đắc Hùng ngủ ngon
- Chúc PO ngủ ngon...
- Chắc chắn rồi, mệt quá... Bye Đắc Hùng.

Phần 3

- Reng... reng...reng...

Tôi chụp vội cái phone trên bàn ngủ ngay đầu giường, nói vội:

- A lô
- Trang đây, PO ơi, PO dậy chưa?
- PO dậy rồi - tôi vừa vươn vai vừa trả lời cho cô bạn.
- Hôm nay, Trang coi tin tức thấy nhiệt độ sẽ xuống đến âm 4 độ. Trang thấy PO không có gắng tay và nón, mà Trang có mấy bộ. Nếu PO cần thì lấy của Trang xài đi, không khéo bị bệnh đó.

Tôi nghe tim mình chợt ầm lại trước sự lo lắng và săn sóc của Khánh Trang. Cô bạn biết tôi dễ bị lạnh mà lại không chuẩn bị đồ ầm đầy đủ trong chuyến đi này. Thật sự mà nói thì khí hậu Texas lúc nào cũng nóng ầm hơn những nơi khác, cho nên có bao giờ tôi nghĩ đến sắm gắng tay hay nón để làm gì. Trong những ngày đông lạnh lẽo của Texas, tôi chỉ cần một cái áo lạnh có nón ở ngoài và một cái khăn quàng cổ là đủ ầm rồi.

- PO không có lạnh lắm đâu Khánh Trang ơi. Hôm nay Khánh Trang có làm gì không?
- Hôm nay chủ nhật, Trang không phải đi làm, chỉ có dọn dẹp giặt quần áo ở nhà thôi.
- Vậy một lát Khánh Trang đi ra chợ Tàu ăn sáng với PO được không?
- Ừ, cũng được. PO muốn ăn gì?
- Ăn gì cũng được. Một lát Đắc Hùng đến, PO sẽ gọi cho Khánh Trang biết trước khi đi nhe.
- OK, vậy thì bi giờ Trang cũng phải dậy để sửa soạn chờ PO há.
- OK, bye Khánh Trang, lát gặp nhe.

Gác phone xuống, tôi lại nằm nướng thêm một tí nữa. Tôi nghĩ đến cuộc hành trình hôm qua cứ như một giấc mơ vậy. Mọi chuyện xảy ra theo thứ tự tôi đã plan sẵn, nhưng tôi vẫn không ngờ .. tất cả đã trở thành kỷ niệm rồi. Thời gian đâu có đứng lại để chờ đợi ai, cho nên nếu tôi có thể làm gì được thì tôi nên làm ngay, không nên chờ đợi...một thời điểm thích hợp nào đó. Vì có thể đến lúc đó tôi sẽ không còn khả năng để làm việc mình muốn nữa. Nghĩ đến đó thì điện thoại cảm tay của tay lại reo lên. Tôi vội vàng bốc lên,

- A lô... PO đây.
- Bà chủ xí đã thức chưa đó - Tiếng Đắc Hùng rồn rảng trong phone.
- PO mới vừa dậy đây. Bộ Đắc Hùng hồng mệt sao mà dậy sớm dữ vậy?
- Có gì đâu mà mệt. Chừng nào PO muốn Đắc Hùng đến rước đây?
- Đắc Hùng nè, PO mới hẹn với Khánh Trang đi ăn sáng hôm nay ở chợ Tàu đó, được hông? Chắc tụi mình cũng phải ăn uống trước khi lái đi Toronto chứ hả?
- Mọi chuyện tùy PO quyết định đi. Mình đi ăn với Khánh Trang rồi đi luôn cũng được. Vậy thì PO phải check out khách sạn rồi đi luôn cho tiện.
- Ok. Khoảng 1 tiếng nữa Đắc Hùng đợi PO ở dưới lobby nhe.
- Ok. Cho Đắc Hùng 1 tiếng rưỡi được không?
- Ok. Gặp sau. Bye Đắc Hùng .

Bỏ phone xuống, tôi bước đến gần cửa sổ nhìn xuống con đường bên hông khách sạn. Trời có vẻ lạnh thiệt đó nhe. Cây hai bên đường đã bắt đầu trụi lá và những chiếc lá vàng còn lại trên cành cũng đang run rẩy theo những cơn gió thổi ngang. May là trong phòng tôi để nhiệt độ hơi cao cho nên tôi không phải đánh bò cạp như tối hôm qua. Đúng là một "đêm ăn chơi xả láng, sáng dậy sớm".... Hy vọng kỳ này về không bị bệnh vì trúng lạnh...

Hơn một tiếng đồng hồ sau, tôi đã có mặt dưới lobby để chờ Đắc Hùng đến rước. Tôi cũng đã gọi cho Khánh Trang báo tin là chúng tôi sẽ đến đón cô nàng ngay. Cánh cửa khách sạn bật mở, tôi thấy Đắc Hùng tươi cười bước vô, hai tay xoa vào nhau.

- Hôm nay có vẻ lạnh hơn hôm qua đó PO.

- Khánh Trang gọi PO hỏi sáng nói là nhiệt độ xuống âm 4 độ đó. Eo ơi, bộ lạnh lắm hả?
 - Ừa, hơi gió một chút. Đắc Hùng thì quen lạnh rồi. Coi chừng bà đó. Bà mặc thêm áo vô đi. Tôi vội vàng quấn thêm cái khăn quàng cổ vào và mặc thêm một cái jacket ở ngoài và zip lại. Đắc Hùng mang hành lý của tôi ra xe, tôi chạy lúp xúp đằng sau.. than thở
 - Khiếp! cái xứ gì mà lạnh thế này....
- Tôi vội vàng mở cửa xe leo vào để chạy trốn cái lạnh. May là xe Đắc Hùng vẫn còn ấm cho nên tôi không phải ngồi co ro trong khi chờ đợi. Tôi vói tay lấy cái GPS xuống, tìm địa chỉ của Khánh Trang sẵn cho Đắc Hùng. Khi Đắc Hùng vào xe, anh ta hỏi:
- PO check coi có quên gì không? Passport?
 - Trời ơi, tui đâu phải là con nít đâu mà ông hỏi kỹ vậy? Có đủ thứ rồi.
 - Cần thận vẫn tốt hơn. Bì giờ đi rước Khánh Trang há.
 - Ok

Khi chúng tôi đến trước cửa nhà trọ của Khánh Trang, tôi bước xuống xe, đến nhấn chuông ở cửa và chờ đợi Khánh Trang. Cô nàng còn phải mang giày vào nữa chứ.

- Xong rồi, xong rồi...

Hai đứa chạy vội ra xe, và chúng tôi trực chỉ hướng chợ tàu của Montreal. Khánh Trang chọn một nhà hàng dim sum trong khu phố tàu. Mặc dù trời lạnh, người ta vẫn đi ăn nướng nướng. Đắc Hùng thấy người ta đứng xếp hàng nhiều quá, đã muốn đi trở ra. Tôi thì không muốn bước ra ngoài cái lạnh cắt da một lần nữa cho nên đồng ý đứng sắp hàng lấy số. Khánh Trang hiểu được tâm trạng của tôi liền nói:

- Trang chỉ biết có tiệm này thôi, mà PO bị lạnh đổ hết cả mũi rồi kìa.

Đắc Hùng nhìn tôi dò hỏi:

- PO muốn ăn ở đây hả? Đông quá chờ lâu lắm đó. Chỉ sợ mình hông có thì giờ thôi.
- Lạnh quá, PO hông dám đi ra ngoài nữa. Đắc Hùng đến hỏi người ta coi phải chờ bao nhiêu lâu.

Đắc Hùng ngần ngừ đôi chút rồi cũng đi đến hỏi người host của nhà hàng. Không biết Đắc Hùng nói gì với người ta mà khi bước ra vẫy tay nói Khánh Trang với tôi đi theo anh chàng. Chúng tôi đi theo Đắc Hùng về phía một cái bàn trống ở cuối dãy.

- Họ nói, nếu mình có 3 người thì có bàn này liền, hên thiệt...

Chúng tôi ngồi xuống thì một anh bồi bàn chạy đến tiếp chúng tôi ngay. Nhà hàng dim sum này ăn cũng khá với những món sủi mại, há cảo... Tôi thì thích uống trà nóng khi ăn những món dầu mỡ. Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện. Tôi có dịp nói chuyện với Khánh Trang nhiều hơn hôm qua khi đi thăm thầy cô. Tôi lại càng thương bạn tôi nhiều hơn nữa. Tôi biết Khánh Trang là một người có nhiều tình cảm nhưng cũng lì lợm cứng đầu không thua tôi đâu.

Sau khi ăn xong, chúng tôi lại đi dạo phố tàu một chốc. Đắc Hùng muốn uống "trà trân châu" và Khánh Trang thì muốn thử. Thế là chúng tôi đi kiếm tiệm bán "trà trân châu" cho hai người. Tôi nhìn đồng hồ, nghĩ là cũng đến lúc phải đưa Khánh Trang trở lại nhà rồi còn lái đi Toronto nữa. Khi nghe tôi nhắc, Khánh Trang liền nói:

- Đắc Hùng với PO không cần đưa Trang đi về đâu. Từ đây Trang có thể lấy metro đi về được rồi.
- Đầu có được Khánh Trang, trời lạnh. Đi metro cực lắm - Tôi phản đối ý kiến của KT vì sợ bạn bị lạnh
- Không sao đâu PO, ở dưới métro ấm lắm chứ không có lạnh như ở trên này.
- Thiệt không đó? Đưa Khánh Trang về cũng không xa lắm đâu.
- Thiệt mà.

Tôi liền đưa mắt nhìn Đắc Hùng xem anh chàng sẽ quyết định như thế nào thì DH nói:

- Ở dưới métro không có lạnh đâu PO. Nếu Khánh Trang muốn đi về bằng métro cũng được. Từ đây mình đi Toronto cũng tiện đường hơn.

Nghe Đắc Hùng nói thế là tôi biết tôi sẽ phải từ giả KT ở đây, tôi liền quay sang ôm Khánh Trang:

- Thôi PO đi nhe Khánh Trang. Ráng cố gắng há. Có gì bạn bè sẽ gặp lại sau nhe.

Nhìn đôi mắt Khánh Trang đã ươn ướt, tôi biết ngay bạn mình sắp khóc cho nên tôi hug nhẹ Khánh Trang một cái rồi buông ra. Đắc Hùng cũng chào từ giả Khánh Trang. Tôi bước vội về hướng xe đậu sau khi nói "Bye Khánh Trang" một lần nữa. Thình thoảng quay lại nhìn, thấy dáng bạn mình lủi thủi đi trong đám người qua lại, tôi thấy tim mình thất lại với một nỗi buồn man mác. Hợp tan, tan hợp là chuyện bình thường trong trời đất, cứ sao lúc nào tôi cũng thấy buồn trong những buổi chia tay.

- Đừng có mít ướt nhe, bà chủ xị.

Tôi liền quay sang nguyệt Đắc Hùng một cái thật dài...

Từ Montreal đến Toronto là một khoảng đường khá dài, chắc cũng bằng từ Sacramento đi xuống Orange County, khoảng 6g đồng hồ lái xe. Đắc Hùng lái xe rất cẩn thận. Có đôi khi tôi phải nhắc anh chàng chạy nhanh hơn một chút.

- Ở đây cho chạy đến 80 - 100 lặn kia, Đắc Hùng ơi
- Dạ, cái đó là 80 cây số giờ chứ không phải là Miles đâu nhe PO.
- Ủa vậy hả... hi hi hi

Thế là tôi lại im lặng để cho Đắc Hùng lái xe. Lâu lâu hai đứa cũng trao đổi những mẫu đối thoại nho nhỏ, cho biết ý kiến của mình về chuyến đi chơi hôm qua. Tôi và Đắc Hùng đồng ý với nhau trên quan điểm, nếu hôm nay làm được gì thì cứ làm, nếu đi chơi được thì cứ đi...

Chúng tôi đến Toronto vào khoảng 6g chiều nhưng trời đã nhá nhem tối rồi (hôm nay vừa đổi giờ mà). Tôi đã reserve phòng ở một khách sạn gần phi trường Pearson của Toronto. Sau khi làm xong thủ tục check in, tôi liền gọi ngay cho cô Tô Thanh Tùng, giáo viên chủ nhiệm lớp 10B1 của tôi và cũng là giáo viên dạy Văn của khối lớp 10 của niên khóa 77 - 78. Điện thoại cứ reo mãi nhưng không ai bắt phone. Tôi cố gắng gọi thêm vài lần nữa nhưng vẫn không có ai bốc điện thoại. Tôi quay sang nói với Đắc Hùng :

- Hình như cô Tùng không có ở nhà. Chắc là cô đi nhà thờ chưa về hay sao đó.
- Vậy thì bị giờ PO lên phòng nghỉ một chút đi. Đắc Hùng chạy về nhà thằng cháu, một lát sẽ trở lại đón PO đi ăn tối nha.
- Ok, lát gặp. Hy vọng PO sẽ gọi được cho cô thì mình đi thăm cô luôn. PO nóng lòng gặp cô Tùng lắm.
- Ok, một lát tính. Bye PO

Vào đến phòng mình, tôi lại bắt điện thoại lên gọi cho cô Tùng thêm vài lần nữa nhưng vẫn không có kết quả. Thất vọng và lo lắng là cô giáo mình đi chơi đâu xa thì tôi sẽ không có dịp gặp được cô lần này. Tôi nằm thừ ra giường mà suy nghĩ mông lung và ngủ thiếp đi hồi nào không hay. Tôi giật mình khi cell phone của tôi kêu inh ỏi. Vừa trả lời phone, vừa đưa tay dụi mắt:

- A lô
- PO đang ngủ hả? Nghe giọng là nè quá vậy? Đã gọi được cho cô Tùng chưa?
- Chưa gọi được, chắc cô đi đâu rồi.. Đắc Hùng đang ở đâu vậy?
- Đang ở nhà thằng cháu. PO đói bụng chưa? Muốn Đắc Hùng tới đưa đi ra chợ Tàu ăn không?
- Lại chợ Tàu? Sao Canada có nhiều chợ Tàu quá vậy? Bao giờ thì Đắc Hùng tới?
- Khoảng 30 phút được không?
- Ok, PO chờ ở lobby nhe.

Ba mươi phút sau, ra khỏi thang máy, tôi thấy Đắc Hùng đã có mặt ở lobby rồi. Đắc Hùng đưa tôi đi ra chợ Tàu Toronto ăn mì. Ngoài đường ít người qua lại vì trời lạnh quá. Ăn uống xong, Đắc Hùng đưa tôi về lại khách sạn.

- PO hy vọng là cô Tùng không có đi chơi xa. Nếu không là sẽ không gặp được cô lần này.
- Thôi PO đừng có lo quá, chắc cô đi công chuyện hay sao đó. Mai sáng kêu cô sớm coi sao. Chúc PO ngủ ngon.
- Cảm ơn Đắc Hùng nhe. Chúc Đắc Hùng ngủ ngon. Bye.

Phần 4

Tôi giật mình thức giấc với tiếng hát của Karen Carpenter qua bài "Kind of Hush" từ chiếc điện thoại di động vang lên. Nhìn sang đồng hồ nơi bàn ngủ, tôi thấy chỉ mới hơn 7g sáng thôi. Tôi thầm nghĩ không biết nếu tôi gọi cho cô Tùng giờ này, tôi có bị cô mắng không nhỉ? Theo phép lịch sự ở nước ngoài, tôi không nên gọi điện thoại trước 9g sáng hay sau 9g tối. Tôi không biết là mình sẽ có đủ kiên nhẫn chờ đợi thêm hai tiếng đồng hồ nữa hay không? Nghĩ tới nghĩ lui, tôi lại cuộn mình trong chăn quyết định nằm nướng thêm một chút xíu nữa. Đầu óc tôi suy nghĩ mông lung quay về với quá khứ của 30 năm về trước. Cô Tô Thanh Tùng là giáo viên chủ nhiệm lớp tôi, 10B1, và là giáo viên phụ trách môn Văn của khối lớp 10 niên khóa 77 - 78. Cô Tùng có dáng người nhỏ nhắn với một khuôn mặt bầu bĩnh duyên dáng. Giọng nói miền Nam của cô Tùng lúc nào cũng từ tốn chậm rãi, lúc cô giảng bài hay lúc cô mắng chúng tôi về tội phá phách và nói nhiều. Tôi biết cô rất thương chúng tôi và thông cảm cho những

anh nam sinh "bất đắc chí" trong lớp, nhưng cô cũng phải la rầy lấy lệ. Cô thường hay la tôi vì cái tội nói chuyện nhiều trong lớp, mặc dù tôi đâu có bao giờ phát biểu "mất trật tự" hay làm phiền thầy cô đâu. Tôi chỉ có rù rì to nhỏ với các bạn chung quanh thôi.

- Mỗi lần cô quay xuống là thấy PO nói chuyện, không bên phải thì là bên trái, hoặc là ở sau lưng (tại vì tôi ngồi bàn đầu cho nên trước mặt tôi chỉ có thầy cô thôi).

Có một dạo cô Tùng đã đổi chỗ anh bạn ngồi sau lưng tôi với một anh nam sinh ít nói nhất trong lớp (tôi còn nhớ tên anh là Hoàng Viết Diệu). Nhưng chỉ vài tuần sau, anh Diệu đổi tánh, "cởi mở" hơn xưa.

- Cô thiệt chịu thua ảnh hưởng của em với mọi người... Em làm cho một người ít nói thành nói nhiều... Mặc dù nói chuyện nhiều trong lớp nhưng tôi không xao lãng việc học hành và ngoan ngoãn trong lớp, cho nên cô Tùng cũng không la tôi nhiều nữa.

Reng Reng Điện thoại di động kêu chí chóe lên làm ngắt đứt giòng tư tưởng của tôi.

- Đắc Hùng đây, PO dậy chưa?

- Dậy từ nãy giờ đây?

- PO gọi cô Tùng chưa?

- Bộ ông muốn tui bị cô la hả? Giờ này còn sớm quá mà gọi gì. Chừng nào PO gọi được cô thì PO sẽ gọi cho Đắc Hùng liền để mình còn tính chương trình nữa.

- Ok. Đắc Hùng cũng sẽ liên lạc với Trần Thái Trung nay.

- Ờ Đắc Hùng, đừng nói với Trung là PO ở đây nhe. PO muốn dành cho Trung một sự ngạc nhiên.

- Ok. Bye PO

Bỏ điện thoại di động xuống, tôi nhìn đồng hồ ngàn ngừ đôi phút rồi bốc phone của khách sạn lên bấm số của cô Tùng. Nghe tiếng reng bên kia đầu dây, tôi hồi hộp chờ đợi và hy vọng là cô giáo tôi sẽ bắt điện thoại. Bên kia đầu dây có người bắt phone, và tôi nhận ra giọng nói quen thuộc của cô Tùng (tôi đã nói chuyện trên phone với cô mấy lần cho nên tôi nhận ra giọng cô ngay).

- A lô

- PO chào cô Tùng

- À PO đó hả? Bữa nay không đi làm sao mà gọi điện thoại cho cô vậy?

- PO đang ở Toronto đây cô Tùng ơi. Em đến hồi tối hôm qua, gọi điện thoại hoài cho cô hông được.

Em cứ sợ cô đi chơi xa.

- PO đang ở đâu vậy?

- Dạ, em đang ở khách sạn.

- Khách sạn nào? Để cô tới đón.

- Cô ơi, cô cho em địa chỉ của cô đi. Em có xe và GPS, em kiếm nhà cô dễ hơn.

Cô Tùng cho tôi địa chỉ nhà, và tôi vội vàng viết lên mảnh giấy của khách sạn.

- Chừng 2 tiếng nữa PO gặp cô nhe. Có Đắc Hùng tới nữa đó cô.

- Vậy hả? Vậy cô ở nhà chờ mấy đũa nhe.

- Chào cô.

Vừa gác điện thoại của khách sạn xuống, tôi cầm di động của mình lên gọi cho DH.

- PO gọi được cho cô Tùng rồi. Bao giờ thì Đắc Hùng tới được.

- Khoảng 1 tiếng nữa, được không?

- OK, chờ PO ở dưới lobby há. Bye.

Tôi cúp điện thoại di động, trong lòng nôn nao vì sắp sửa được gặp lại cô giáo chủ nhiệm của mình. Từ trong phòng tắm bước ra, tôi nghe điện thoại di động của tôi kêu inh ỏi. Nhìn thấy chữ "private" hiện ra trên điện thoại, tôi ngạc nhiên không hiểu ai gọi mình. Trả lời phone, thì tôi nghe tiếng nói quen thuộc của Trung.

- Welcome to Toronto!

- Hi Trung, sao "Sự phụ" biết PO ở Toronto vậy? ("Sự phụ" là biệt danh của bạn bè thân đặt cho Trung)

- Đắc Hùng nói. Một lát hai bạn đi thăm cô Tùng phải không?

Tôi làm bầm chùi thăm Đắc Hùng trong bụng vì cái tật "lắm lời". Tôi đã dặn là đừng có nói với Trung mà anh chàng nói hết trơn.

- Cái ông nội Đắc Hùng này thiệt đó. PO đã nói là đừng có nói với Trung vì PO muốn dành cho "Sự phụ" một sự ngạc nhiên khi thấy PO.

- PO lên Toronto thăm Trung là Trung đã ngạc nhiên và vui lắm rồi. Hình như Đắc Hùng sắp sửa đến

rước PO đi thăm cô Tùng đó. Bi giờ như vậy nhe, PO với Đắc Hùng mời thầy cô đi ăn trưa đi rồi tới rước Trung luôn.

- Trung đang đi làm có ra được không?
- Được, chuyện nhỏ mà. Bao giờ tới nhà cô Tùng rồi gọi cho Trung nhe.
- OK. Lát gặp
- Bye PO.

Mặc dù giận Đắc Hùng thài lai nhưng tôi vẫn thấy vui mừng vì sắp được gặp lại Trung "sư phụ" sau 30 năm. Trung là một trong những người bạn thân nhất của tôi. Trung biết nấu ăn giỏi và rất chiều bạn. Trong nhóm, ai muốn ăn gì thì Trung cũng cố gắng làm vừa lòng hết. Vừa sửa soạn, vừa liếc chừng đồng hồ sợ trễ giờ. Mười lăm phút sau, tôi đã ngồi dưới lobby chờ ĐH rồi. Đúng hẹn, ĐH bước vào lobby, nhìn tôi cười cười.

- Thấy mặt PO bớt nhăn rồi.
- Sao Đắc Hùng nói với Trung là PO ở đây chi vậy? PO đã dặn Đắc Hùng rồi mà.
- Tại Trung hơi quá Đắc Hùng lỡ miệng nói luôn. Bộ PO giận Đắc Hùng hả?
- Không có giận nhưng mà mất cơ hội làm cho Trung ngạc nhiên rồi.
- Bạn bè lâu lâu gặp lại nhau là vui rồi.
- OK, sao cũng được. Thôi đi đi, không khéo cô đợi đó.

Chúng tôi theo lời chỉ dẫn của GPS, kiểm đến nhà cô Tùng rất dễ dàng. Khi Đắc Hùng ngừng xe trước nhà cô, tôi mở cửa vội vã bước xuống xe. Tôi bước lên những bậc thang đến trước cửa nhà cô, nhấn chuông và nhấn nài chờ đợi. Có tiếng người mở cửa và tôi thấy gương mặt của cô khi cánh cửa mở ra.

- Em, PO nè cô. Cô nhớ em không?
 - Cô nhớ... Vô nhà em. Đắc Hùng, vô nhà em.
- Vào đến nhà, tôi ôm chầm lấy cô Tùng, nói:
- PO chỉ cần chạy lên đây ôm cô một cái như vậy là đủ rồi.
 - Tiếc quá, hôm qua nhà cô có giỗ, phải chi biết mấy em tới, cô mời ra ngoài đi ăn với thầy cô luôn.
 - Hôm qua, đến chiều tụi em mới về đến Toronto. Em gọi điện thoại cho cô hoài mà không được. Em cứ sợ cô đi chơi xa...

Sau đó, cô giới thiệu thầy Phúc, chồng cô, với chúng tôi. Chúng tôi chào thầy xong thì thầy Phúc lại trở vào bếp để làm café cho cô Tùng và chúng tôi. Khi thầy trở ra, tôi xin phép được chụp hình với thầy cô để làm kỷ niệm của buổi họp mặt. Thầy Phúc và Đắc Hùng nói chuyện với nhau rất là "tâm đầu ý hợp", từ những quan điểm chính trị, đến những kinh nghiệm ở trại tù Cây Gừa... Tôi không biết nhiều về chính trị cho nên cô Tùng kéo tôi ngồi xuống ghế salon để hỏi thăm to nhỏ chút chuyện riêng tư. Tôi nhắc đến cô Thy Oanh gửi lời hỏi thăm cô Tùng (vì hai cô thân với nhau như hai chị em vậy) và khoe chiếc áo tôi đang mặc là do cô Thy Oanh đan cho tôi. Cô Tùng hỏi thăm về gia cảnh của tôi và thấy vui khi thấy tôi vui vẻ cười mở. Sau đó, cô Tùng kể cho tôi và ĐH nghe về chuyện bệnh của cô. Giọng nói của cô vẫn chậm rãi như ngày xưa, nhưng có đượm chút buồn phiền trong đó. Mặc dù khuôn mặt của cô gầy đi rất nhiều nhưng tôi vẫn nhìn thấy được những nét thanh tao quen thuộc. Đây cô Tùng của tôi đây! Tôi đã đi kiếm cô mấy năm nay và hiện giờ cô đang ngồi trước mặt tôi mà tôi cứ ngỡ như là một giấc mơ.

Sau khi hàn huyên tâm sự một hồi, cô Tùng chợt hỏi:

- Bây giờ, chương trình của mấy đứa như thế nào? Ở đây với thầy cô nguyên ngày hôm nay há?

Tôi chợt nhớ đến lời dặn của Trung "sư phụ",

- Dạ, tụi em tính mời thầy cô ra ngoài ăn trưa.
- Cô cũng tính như vậy đó. Cô tính nấu ở nhà nhưng bận quá, nấu chưa kịp.
- Thôi đi cô. Ra ngoài ăn cho tiện. Em còn một người bạn học ở TQT cũng ở Toronto tên Trung. Trung nói là mời thầy cô ra ngoài ăn trưa. Đến nơi thì kêu Trung ra ăn luôn.
- Vậy Trung làm ở đâu? - Thầy Phúc hỏi.
- Dạ, em hông biết. Để em gọi điện thoại cho Trung để cho thầy nói chuyện nhe.

Tôi mượn điện thoại của thầy cô, bấm số của Trung và đưa cho thầy Phúc nói chuyện. Sau khi thầy nói chuyện với Trung, thầy quay lại nói với chúng tôi:

- Trung làm ngay Phở Tàu cho nên cũng gần chỗ mình đi ăn lắm. Khi đến đó mình sẽ gọi cho Trung xuống.

Thế là thầy cô lo sửa soạn để đi ra ngoài với chúng tôi.

Trên đường đi, thầy Phúc chỉ đường cho Đắc Hùng lái một cách rành rẽ cho nên tôi không cần phải dùng đến GPS. Tôi ngồi đằng sau với cô Tùng. Cô kể cho tôi nghe về những hoạt động từ thiện của thầy cô.

- Thầy cô cũng khó nghèo nhưng nếu giúp được ai thì thầy cô cũng cố gắng.

Tôi nhìn cô muôn phần cảm phục. Ngày xưa cô dạy chúng tôi bằng những lời giảng trong sách vở, ngày nay cô dạy chúng tôi qua việc làm và hành động của cô.

Khi chúng tôi đến building nơi Trung làm việc, tôi gọi điện thoại báo cho anh chàng biết là chúng tôi đã có mặt và đang đợi Trung. Thầy Phúc bước xuống xe, đi dọc theo building để đón Trung. Cô Tùng nói với theo:

- Anh đâu có biết mặt Trung đâu!
- Thì thấy ai Á Đông đi tới thì chắc là Trung rồi.

Y như rằng, một lát sau thầy trở lại với Trung bên cạnh. Trung mở cửa xe leo vào băng sau vừa cười nói vừa chào cô Tùng, Đắc Hùng và tôi.

- Hi PO, lâu quá mới gặp.

Tôi nhìn thấy sự cảm động và hớn hờ trong đôi mắt của bạn mình. Tôi biết là Trung rất vui khi gặp lại tôi và Đắc Hùng. Đắc Hùng phân nản là Trung không nhớ Đắc Hùng trong khi ngày xưa hai người ngồi kế nhau trong lớp năm 12. Tôi không có học năm 12 ở TQT cho nên tôi không biết các bạn đã học chung như thế nào. Tuy vậy, hôm nay ai cũng mừng rỡ khi gặp lại nhau. Trung chỉ cho Đắc Hùng đến một tiệm ăn VN/Hoa quen thuộc của Trung. Tiệm này bán mì ngon hơn tiệm tôi với Đắc Hùng ăn tối qua. Sau khi ăn trưa, chúng tôi bắt bộ đi dọc theo phố Tàu, mua trái cây. Tôi liền vòi vĩnh với Trung:

- Trung phải làm páté cho PO ăn đó nhe. PO nhớ páté Trung làm hồi xưa lắm.
- Mày hứa làm mì xào dòn cho tao ăn đó nhe Trung! - Đắc Hùng thêm vào
- Chuyện nhỏ thôi.

Nói với Đắc Hùng như thế, Trung quay sang tôi hỏi một cách nhẹ nhàng:

- PO muốn ăn gì, Trung nấu cho ăn.
- Đùa thôi, Trung nấu gì cũng được, miễn Trung nấu là được rồi.
- Canh chua cá nhe?
- Cá bông lau há?
- Không, cá điêu hồng.
- Ok, cũng được, nhưng cá này có nhiều xương không vậy?
- Cá điêu hồng đâu có nhiều xương.
- OK

Sau đó Trung quay sang mời thầy cô đến nhà Trung ăn cơm chiều nay và được thầy cô vui vẻ nhận lời. Tôi thấy cô Tùng hơi mệt cho nên tôi đòi đi về. Chúng tôi đưa Trung trở lại nơi làm việc, hẹn chiều sẽ gặp lại. Về đến nhà, thầy Phúc lại nấu nước pha trà tàu cho mọi người thưởng thức. Tôi và Đắc Hùng lại tiếp tục hàn huyên với thầy cô. Câu chuyện chuyển đề tài sang y học vì Đắc Hùng có kiến thức tổng quát về y khoa. Trong khi thầy cô và Đắc Hùng bàn luận về tình trạng sức khỏe của thầy cô, tôi mượn máy vi tính của cô để kiểm tra thư. Tôi trả lời thư cho cô Thu Hà và gửi hình cho cô. Cô Thu Hà rất thương và lo lắng cho đám học trò nhỏ này, cho nên tôi không muốn làm cho cô lo lắng khi không nhận được hồi âm của tôi.

Thầy Phúc nhìn đồng hồ nhắc nhở sắp đến giờ đi đến nhà Trung theo lời hẹn. Thầy cô lại loay hoay sửa soạn trong khi tôi và Đắc Hùng ngồi chờ đợi ở phòng khách. Đắc Hùng quay sang tôi nói nhỏ:

- Thầy cô hiền và dễ thương quá PO hả?
- Ừa, thầy cô sống rất bình dị nhưng hạnh phúc. PO thấy thầy Phúc thương và chăm sóc cho cô Tùng chu đáo ghê đi.

Ra khỏi nhà, thầy Phúc quay sang nói với chúng tôi:

- Chắc mình phải mua quà đem tới chứ hả các em? Đắc Hùng cho thầy ghé chợ một chút nhe.
- Dạ, thầy cứ chỉ đường em đi tới. - Đắc Hùng trả lời

Trong khi thầy Phúc vào trong chợ, cô Tùng nói với chúng tôi:

- Hồi đó giờ thầy đâu có đi chợ một mình. Không biết thầy sẽ mua những gì đây?

Tôi qua cô Tùng dò hỏi:

- Cô có mệt không cô? Hôm nay, em đưa cô "đi bụi" với em nguyên ngày, em chỉ sợ cô mệt thôi.
- Cô không có mệt. Hôm nay thầy cô gặp được mấy em, thầy cô rất là vui. Từ lúc cô bị bệnh đến giờ, chưa có lúc nào cô được vui như hôm nay

Tôi nhìn cô cảm động trước những lời nói thành thật của cô.

Mười lăm phút sau, thầy Phúc trở ra với hai bịch đồ đầy ắp. Cô Tùng hỏi thầy mua những gì, nhưng thầy Phúc giữ vẻ bí mật không nói:

- Một lát đến nhà Trung rồi sẽ biết....

Mặc dù thầy Phúc rành đường phố ở Toronto nhưng thầy không biết chi tiết đến nhà Trung cho nên thầy quay xuống bảo tôi bỏ địa chỉ của Trung vào trong GPS cho nó chỉ đường. Tôi làm theo lời thầy dặn, và mở âm thanh của GPS lớn hơn một tí cho ĐH nghe thấy trong lúc lái xe. Buồn cười một điều là GPS nói tiếng Anh cho nên tôi làm tài khôn thông dịch cho ĐH. Lâu lâu tôi lại báo động:

- Khoảng 250 yards nữa thì quẹo trái...

- Quẹo ở đây hả?

- Tui nói với ông là 250 yards nữa... Hồng phải ở đây!... Cái máy đâu đã biểu ông quẹo đâu...

ĐH vừa lái xe vừa phàn nàn với thầy cô:

- Cô thấy PO là em hoài không cô? Trên đường từ Montreal về Toronto, em bị la hồng biết bao nhiêu lần. Chạy chậm quá cũng bị la. Chạy sau lưng xe hàng cũng bị la....

Thầy Phúc cười bảo:

- Vậy PO là "back seat driver" rồi phải không?

- Đúng rồi thầy, em lái xe mà PO cứ thắng phụ em hoài.

- Đắc Hùng tố khổ PO thôi thầy cô ơi.

Cuối cùng chúng tôi cũng tới trước nhà Thái Trung đúng giờ hẹn. Thầy Phúc đưa hai bịch đồ cho tôi, nói:

- Thầy nhờ PO đem vào dùm thầy nhe.

Trong khi đó, Đắc Hùng giúp cho cô Tùng ra khỏi xe. Cánh cửa nhà Trung mở ra sau khi tôi nhấn chuông. Mẹ Trung mời chúng tôi vào nhà với nụ cười niềm nở và đưa chúng tôi vào phòng ăn bên cạnh nhà bếp. Trung cũng chạy ra đón tiếp chúng tôi rồi lại trở vào bếp tiếp tục sửa soạn buổi cơm chiều.

Thầy cô và bác gái, mẹ Trung ngồi quanh bàn ăn chuyện trò rất là hợp ý. Đắc Hùng ngồi xuống để tiếp trà cho người lớn. Phần tôi đem hai bịch đồ thầy Phúc "ủy thác" vào nhà bếp và luôn tiện học nghề làm bếp của Trung. Thái Trung thật là giỏi và tươm tất, làm đến đâu dọn dẹp rửa ráy đến đó, gọn gàng gấp 10 lần tôi nữa. Ngoài món canh chua còn có cá hấp xì dầu và mì xào dòn. Mặc dù những món Trung nấu hôm nay không phải là cao lương mỹ vị nhưng đối với tôi nó còn quý hơn gấp mấy lần vì chính tay anh bạn thân của tôi nấu ra.

Thầy Phúc đã mua thêm thịt vịt quay, sà lách rong biển, và những món tráng miệng nho nhỏ. Tôi bày đồ ăn ra đĩa rồi phụ với mẹ Trung dọn dẹp bàn ăn lớn ở bên ngoài. Sau cùng cả nhà ngồi quây quần bên bàn ăn thưởng thức món canh chua "cao siêu" (theo lời Đắc Hùng nói) và cá hấp của Trung. Những tiếng cười rộn rã liên tục vang lên khi Đắc Hùng và Trung nói khích nhau. Cô Tùng cười đến nổi lên cơn ho luôn, còn thầy Phúc thì đỏ cả mặt. Bầu không khí vui nhộn cứ thế mà tiếp tục.

- Mày phải ăn cho hết mì xào dòn đó nhe... Trung nhắc khẽ Đắc Hùng

- Mày đừng có lo, tao chưa có no mà. Tại cái nước "cao siêu" này ngon quá, tao ăn hết hai chén cơm rồi.

Lúc đó thầy Phúc cũng đưa chén cơm của thầy cho Trung, phụ họa:

- Trung chàng hộ thầy miếng nước "cao siêu". Nước đó thiệt là ngon...

Tôi nhìn sang Trung thấy bạn mình cũng vừa lòng với những món ăn hôm nay. Thái Trung là thế đó, bao giờ cũng muốn làm cho người khác vui lòng, gia đình hay bè bạn. Bởi thế lúc nào Trung cũng thích chiều lòng bạn mặc dù cũng có lúc bị lép vế một chút (nhất là với những người bạn gái thân trong nhóm). Sau bữa ăn chúng tôi vẫn ngồi quanh bàn cơm nói chuyện cho đến tối. Nhìn đồng hồ, thầy Phúc nhắc nhở:

- Đã 12 giờ rồi đó các em. Mai Trung còn đi làm nữa phải không? Chắc mình cũng phải xin phép cáo từ để cho mẹ Trung và các chú còn đi nghỉ nữa.

Trung quay qua hỏi tôi:

- Ngày mai mấy giờ PO đi về vậy?

Tôi ngần ngừ vì không biết trả lời thế nào (vì tôi đi stand by mà):

- PO cũng không nhớ rõ...

Sau đó, Trung tặng cho tôi một cái crystal có hình của CN tower khắc trong đó bằng tia sáng laser. Có cả cái đèn quay nữa. Trung cầm đèn cắm điện vào rồi đặt lên bàn, sau đó Trung để cái crystal lên. Cái đèn quay thay đổi màu sắc rọi vào cái block crystal tạo ra những ánh sáng thật đẹp. Tôi vỗ tay cười

thích thú:

- Đẹp quá Trung ơi, đẹp quá. Cảm ơn "sư phụ" nhiều nhe...
- Tặng PO kỷ niệm của Toronto...

Sau phần "demo", Trung gói món quà lại cẩn thận cho tôi. Trung nhìn Đắc Hùng:

- Mà còn ở đây, tao sẽ mua cho mày cái khác. Ngày mai, PO đi về rồi cho nên ưu tiên cho PO.
- Mà đừng có mua gì cho tao hết. Gặp lại mày, mày nhớ tao là tao vui lắm rồi.

Khi chúng tôi chia tay ở cửa, Thái Trung đã ôm siết tôi không muốn buông ra:

- PO đi về bình an nhe. Có dịp, Trung sẽ xuống đó thăm PO với thằng Vũ thằng Hiếu... Hy vọng một ngày nào đó nhóm tụi mình được họp mặt lại há PO. Có Chi, Hà, Hòa, Thư, Hiếu, Vũ... Chắc lúc đó tụi mình vui lắm.

- Nếu mình muốn là được, Trung ơi. Ai cũng sẽ cố gắng. Năm tới, PO sẽ về VN thăm tụi nó. Trung với Vũ ráng về cùng cho vui.

- Ờ, để Trung cố gắng... nhưng không hứa được PO ơi.

Tôi siết chặt tay ông bạn thân trước khi ra cửa:

- Giữ gìn sức khoẻ nha Trung. Bye

Tôi chào mẹ Trung rồi theo cô Tùng bước ra ngoài. Gặp nhau bao giờ cũng vui vẻ nhưng lúc chia tay thì lại buồn bã thế nào ấy. Trên suốt đường về, tôi cũng ít nói hẳn đi vì nhớ đến những lời tràn đầy tình thâm của Trung trước khi chia tay, và tôi cũng sắp sửa chia tay với cô Tùng và thầy Phúc đây.

- Gặp mấy đứa hôm nay, cô thật là vui. PO, em ráng tổ chức buổi họp mặt TQT nha em, để cho mọi người có dịp gặp nhau. Nghĩ đến gặp lại các em, cô cũng thấy nôn nao lắm.

Lời nói của cô Tùng đã cho tôi thêm phần khuyến khích trong việc thu xếp họp mặt cựu học sinh TQT ở hải ngoại. Tôi đã kêu gọi các bạn cựu TQT khắp nơi đóng góp ý kiến cho buổi họp mặt này và tôi cũng đã nhận được lời hứa hẹn giúp đỡ của một vài bạn ở Cali. Cô Thu Hà cũng đã hứa là sẽ giúp cho tôi một tay. Tôi hy vọng khi trở lại Austin, tôi sẽ xúc tiến việc kế hoạch chương trình với các bạn.

Cuối cùng rồi chúng tôi cũng về đến nhà thầy cô. Tôi bước xuống khỏi xe trong khi DH giúp cô xuống xe. Tôi ôm chầm lấy cô từ giã:

- Cô ở lại giữ gìn sức khoẻ. Mai một em sẽ chạy lên thăm cô nữa. Lần sau em sẽ rủ cô Thy Oanh, cô Thu Hà đến luôn

- Lần sau, PO lên, đừng có ở khách sạn chi cho tốn tiền. Đến nhà thầy cô ở nè. Nhớ ráng tổ chức buổi họp mặt TQT nha em.

- Dạ, PO sẽ cố gắng....

Tôi quay sang chào thầy Phúc. Thầy nói:

- Lần này gặp các em thầy cô vui lắm. Một kỷ niệm đẹp và đáng nhớ!

Sau khi chào thầy cô một lần nữa, tôi bước vội lên xe. DH như hiểu được tâm trạng của tôi lúc đó, cho nên cũng nhanh nhẩu chào thầy cô và rồ máy đi. Tôi quay nhìn lại thấy thầy cô vẫn còn đứng trên thềm nhà nhìn theo chiếc xe.

- Thôi đừng có khóc nhe! PO nhiều tình cảm quá.

- Kệ tui.

Sau đó ĐH bỏ tôi trước cửa khách sạn với lời hẹn mai đến đón tôi ra phi trường. Tôi đi lên phòng với những bước chân thật chậm rãi.

Thay đồ ngủ, nằm lên giường tôi nhớ những hết kỷ niệm mà tôi đã gom góp được trong những ngày qua. Tôi đã đi thăm được thầy Nhã, cô Chiêu Uyên, cô Tùng, Đắc Hùng, Khánh Trang và Thái Trung. Ngoài Đắc Hùng ra, đó là những khuôn mặt tôi vừa gặp lại sau 30 năm. Ba mươi năm không phải là một thời gian ngắn, cho nên tôi thấy quý vô cùng sự nồng nhiệt của thầy cô đã dành cho chúng tôi, những đứa học trò xưa trở về. Làm sao thầy cô có thể nhớ hết những người học trò cũ nhưng thầy cô đã tiếp đón chúng tôi bằng những tình thương chân thật nồng ấm nhất. Từ bây giờ trở đi chúng ta có thể tạo những sợi dây liên hệ mới giữa thầy trò với nhau và giúp cho sợi dây liên hệ ngày càng nối rộng hơn trong tương lai.

Riêng PO, PO xin cảm ơn thầy cô và các bạn mà PO gặp ở Canada thật nhiều. PO sẽ cố gắng nhiều hơn nữa để cho trang web TQT ngày một phát triển.

Thân thương.

Phi-Oanh (10B1)

